

ZPRÁVY OD SRDCE

ČASOPIS FARNOSTI NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ

Úvodník otce Petra Beneše / Noví členové pastorační rady / Zprávy z Farní charity /
Přehled letních akcí / Rozhovor s manželi Revendovými

ČÍSLO 3 / ČERVEN 2024

Když jsem loni připravoval číslo dominikánského časopisu *Salve* na téma důvěry, sešel jsem se pracovně s rakouskou pastorální teoložkou Reginou Polak. Kdysi jsme se letmo potkali ve Vídni. Ve farnosti, kde vyrostla a jako dítě nevěřících rodičů si sama „vyvzdorovala“ víru, jsem o mnoho let později působil i já. To už byla Regina známou teoložkou. Na rozdíl od mnoha ryze akademických teologů ale nikdy neztratila kontakt s církví. Angažovala se v diecézi a později významně v synodálním procesu. V Praze jsme spolu vedli rozhovor v Dominikánské 8. Pamatuji si, že mě nejvíce oslovila atmosféra, kterou paní profesorka dovedla vytvořit. Ač je v mnoha směrech k církvi velmi kritická, otevřeně přiznává, že je v ní ráda. A zatímco z hlediska historického rozumu se i jí zdá situace současné církve zoufalá a nereformovatelná, z hlediska toho, co nazývá „rozum víry“ (a skutečně tím myslí rozum, ne jen přesvědčení či přání) a co je zakotveno v důvěře v Boha, naději rozhodně neztrácí.

Pro kněze ve farnosti je náročné tyto dva póly vybalancovat. Na jedné straně nemůžeme opomíjet nezpochybnitelné chyby církve, na druhé straně je naším úkolem těm, kteří si v týdnu udělají alespoň hodinu času (a pro mnohé je to opravdu náročné!), především dodat útěchu, naději, odkázat je na Boží slovo a Boží lásku ve svátostech. Jak se nám to daří, musejí posoudit farníci. Za sebe přiznávám, že často musím svůj kritický osten spíše utupovat, ale doufám, že té naděje a smysluplnosti je více.

Týká se to ale nás všech. I ve zmíněném *Salve* teď intenzivně přemýšlíme, jak zůstat kritickými, ale zároveň nepodlehnout ustavičné špatné náladě, hněvu, obavám. Přemýšlel jsem zcela soukromě, z čeho mám v církvi radost. A opět jsem si vzpomněl na diskusi s profesorkou Polak. Když mluvila o tom, čím je dnes církev výjimečná, použila pojem německého sociologa Niklase Luhmanna „sociální kapitál“. Církev je v dnešním, alespoň západním světě snad jedinou institucí, která může zcela rovnoprávně shromažďovat lidi různého věku, vzdělání, povahy, původu. Třeba sport se stal většinově elitní, umění většinově nesrozumitelné. Hospody a kavárny jsou pro většinu lidí drahé. V kostele se nějak zjevuje, že jsme si bytostně rovni. Fakt, že ani kariéra, ani úspěch, ani bohatství tady k tomu nic nepřidá, je vrcholně demokratický. Můžeme-li se tu scházet, můžeme také společně slyšet slova, která jsou určena všem, nejen slova své sociální bubliny. Tak ideální to ale není. Onen sociální kapitál církve, umožňující společně sdílení hodnot, je i v církvi ohrožen štěpením, vytvářením paralelních skupin ve farnosti, ale bohužel i nedostatečnou inkluzí třeba lidí rozvedených, nesezdaných, členů LGBTQ komunity. Papež František neúnavně počítá s tou nejhlubší inkluzí, s Ježíšovým přijetím každého člověka. Nakolik vyčleňujeme druhé, natolik vlastně vyčleňujeme i sami sebe. A vůbec tu nejde o to, aby třeba nedělní bohoslužba se změnila v aktivistický happening. Má být prostě vlídná, vstřícná. To nezávisí zdaleka jen na kázání, ale na chování nás všech.

Petr Beneš, farní vikář

POZVÁNKY NA LETNÍ AKCE FARNOSTI

Vybíráme z bohatého dění uvnitř naší farnosti a představujeme akce, které nás čekají. Kompletní přehled aktuálního dění najdete na našich stránkách srdcepane.cz, na Facebooku, na nástěnce v kostele a také v ohláškách. Připomínáme ještě, že pravidelný týdenní program farnosti se přes prázdniny nekoná a začne opět od září. Rádi byste také vy přispěli svou pozvánkou nebo ohlédnutím? Ozvěte se nám na casopis@srdcepane.cz!

Poutní slavnost našeho kostela

V pátek 7. června je slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, tedy poutní slavnost našeho kostela. Mše svaté budou od 8, 18 a 20 hodin, před nimi příležitost ke svátosti smíření, litanie k Srdci Ježíšovu od 17:50 hodin. Všichni jsou srdečně zváni.

Noc kostelů

V pátek 7. června 2024 se koná také letošní Noc kostelů. Vychází tedy na poutní slavnost našeho kostela, kdy poslední poutní bohoslužba začíná až ve 20 hodin. Proto se Noc kostelů bude v našem kostele konat v časově omezené míře, a to až od 21 hodin. Program najdete na stránkách nockostelu.cz.

Farní pout'

Zbývá několik posledních volných míst na farní poutní zájezd – na Žatecko a Lounsko – v sobotu 15. června. Přihlašovat se je možné v sakristii při zaplacení zálohy 500 korun.

První svaté přijímání

První svaté přijímání našich dětí (celkem dvanácti) se v letošním roce uskuteční, dá-li Bůh, v neděli 23. června při mši svaté od 11 hodin. Všichni jsou co nejsrdečněji zváni!

Výprava pro mládež Šumava

Poutní a turistická výprava pro starší děti a mládež – „Šumavou na pomezí Čech, Bavorska a Horních Rakous“ – se letos uskuteční od 22. července do 3. srpna. I na ni se je ještě možné přihlásit.

Farní dětský letní tábor

Farní dětský tábor se uskuteční, dá-li Bůh, od 19. do 30. srpna, jako každoročně na Mariánské v Krušných horách. Je ještě několik volných míst.

Pout' do Říma

V roce 2025, který bude vyhlášen jako Svatý rok, se chystáme uspořádat farní pout' do Říma. Dá-li Bůh. Její termín bude oznámen do konce června.

ZPRÁVY Z FARNÍ CHARITY

Výroční zpráva Farní charity Praha 3 – Vinohrady za rok 2023

Podrobnější výroční zprávu najdete v červnu na stránkách Farní charity, tady jen nejdůležitější body:

- Do konce ledna 2023 zastávala funkci ředitelky Ing. Kateřina Osecká, v dubnu 2023 byla jmenována PhDr. Jindřiška Vernerová.
- Organizační pracovní skupina Farní charity se schází obvykle jednou měsíčně – a samozřejmě další dobrovolníci jsou vítáni. Činnosti v roce 2023 poznamenala válka na Ukrajině.
- Kromě pomoci uprchlíkům přicházejícím z Ukrajiny pokračovalo do Velikonoc pořádání pravidelných výtvarných kurzů pro ukrajinské děti (ve spolupráci s Přírodní školou) a pro jejich maminky až do léta výuka češtiny. Od června 2023 se zpracovávají obrazy pro Ukrajinu, do něhož se zapojilo mnoho farníků. Jsme za to vděční, protože nám to jednak umožňuje smysluplně pomáhat, jednak je to příležitost pro řadu zajímavých i mezigeneračních setkání.

Jinak se Farní charita zabývala obvyklými tématy:

I. Rodiny, farní společenství

Finanční a materiální podpora potřebným rodinám se zajišťuje většinou z darů farníků průběžným sběrem trvanlivých potravin a hygienických potřeb do košů v zázemí kostela. O distribuci se nadále starali zejména Zuzana Fischerová, Anna Hradilková, Bořivoj a Michaela Tydlítatovi a další. V případě potřeby dostávaly rodiny i věcné a finanční příspěvky z osobních prostředků pomáhajících. Chlapci a dívky z rodiny klientů, kteří žijí z životního minima, jsme začali platit obědy ve školní jídelně a školkovně. Celkem FCH uhradila za stravování a školkovně částku 3 881 Kč, za tramvajenku pro matku samoživitelku 3 650 Kč a kurz pro dítě stál 990 Kč.

II. Péče o starší občany a handicapované

Farní charita Praha 3 – Vinohrady nadále nabízela pomoc seniorům. Koordinaci této oblasti měla i v roce 2023 na starosti Helena Mejvaldová.

III. Péče o lidi bez domova a další potřebné

Informovali jsme farníky o možnosti zakoupení nocleženek ([noclezenka.cz](#)) a teplého jídla pro lidi bez domova a dalších nabídkách, jak lidem v nouzi pomáhat. V průběhu roku nakoupila charita stravenky v hodnotě 15 862 Kč (nejčastěji se rozdělovaly prostřednictvím faráře P. Jana Houkala a kaplana P. Petra Beneše), spací pytle jsme dali k dispozici Azylovému domu svatě Terezie (6 000 Kč). Farní charita rovněž podpořila nákup otopu pro rodinu v nouzi ve výši 10 000 Kč.

IV. Pomoc azylantům a lidem na útěku

I když hlavním tématem v roce 2023 se stala pomoc Ukrajincům, skupina členů farní charity pomáhala i nadále s integrací čtyř rodin ze Sýrie (celkem 18 osob). Skupina zaměřená na tento druh pomoci se scházela většinou každý měsíc ke konzultacím a koordinaci další práce. Dá se říct, že jsme průběžně řešili především problémy s integrací – zejména kontakt se školkou, školou, návštěvy lékařů, lékařské zákroky (v roce 2023 jsme za stomatologický zákrok zaplatili 6 000 Kč), potravinovou pomoc a podporu pro zapojení do iniciativ v místě bydliště (2 020 Kč) apod.

V. Spolupráce s Arcidiecézní charitou Praha a jinými farnostmi

Pro Azylový dům sv. Terezie v Karlíně uspořádala FCH i v roce 2023 tradiční sbírku potravin a teplého zimního oblečení. Na Vánoce již tradičně podpořila sbírku sladkostí do vánočních balíčků. Při Tříkrálové sbírce se v naší farnosti vybralo do kasiček 47 925 Kč a dalších 1 067 Kč jsme získali online. Ovšem podíl ze sbírky 2023 určený pro farnost nebyl Farní charitě do května 2024 vyplacen. Třeba se ještě podaří...

VI. Osvětová činnost

Dne 13. května 2023 uspořádala Farní charita Praha 3 – Vinohrady besedu ve spolupráci s Nadací sester Boromejek a organizací Cesty pomoci o situaci na Ukrajině. V návaznosti na besedu probíhala sbírka zdravotnického materiálu a dalších věcí. Ve spolupráci s františkány jsme se podíleli na přípravě besedy ve františkánském klášteře Panny Marie Sněžné 11. prosince 2023 s Janem Zamrazilem z organizace Zdravotní zajištění, která zajišťuje odvoz zpracovaných obvezů a dalšího zdravotnického materiálu na Ukrajinu.

Hospodaření

Hospodaření bylo silně deficitní. Příjmy za loňský rok činily 56 979 Kč (z toho dary ve výši 26 360 Kč), výdaje dosáhly v roce 2023 výše 432 594 Kč, což bylo možné jen díky dědictví po paní Leonardě Bayerové. Velké díky patří všem, kdo se nějak zapojili či na činnost Farní charity přispěli.

Jak je dnes na Ukrajině

Ve františkánském klášteře u Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí proběhla v prosinci beseda a promítání se zdravotníkem Janem Zamrazilem z organizace Zdravotní zajištění. Zvali jsme vás, protože zrovna oni zajišťují dopravu většího humanitární pomoci z naší farnosti na Ukrajinu.

Nemůžeme zachytit všechno, co při besedě zaznělo, celé to probíhalo trochu méně tradičně, než je obvyklé „úvod, výklad, shrnutí, prostor pro dotazy“. Dotazy přšely po celou dobu, na stole ležela lékárníčka, některé věci jsme si mohli prohlédnout, do toho zaznívaly dotazy na současnou situaci, takže se diskuse co chvíli stočila k perspektivám a víře ve vítězství napadené Ukrajiny. Navíc kromě faktů měly velkou emocionální sílu doprovodné fotografie. Promítané záběry ilustrovaly krutou realitu válečného konfliktu vyvolaného Ruskem. Není možné zveřejňovat vše, takže alespoň krátké shrnutí.

Kdo pomáhá

V normální době nabízí organizace Zdravotní zajištění profesionální služby zdravotníků, kteří jsou potřeba při nejrůznějších sportovních a kulturních akcích, a školí zdravotníky i základní první pomoc. Teď v práci pokračují, ale velkou část života jim zabírá dobrovolná práce. Když se lidé ptali, jak se od výdělečné činnosti dostali k takové charitativní práci, trochu to Jan Zamrazil ironizoval: „Pracovali jsme ve volném čase s mládeží a v čase, kdy naši vrstevníci trávili večery u piva, my připravovali charitativní den.“ Zdravotní zajištění zajišťovalo humanitární pomoc už před Ukrajinou – od roku 2008 je zapsaným spolkem. Dřív organizovalo různé soutěže pro děti, prostě legrace. V době války hodně sil věnuje projektu Záchranná mise Ukrajina.

Přednášející

Jan Zamrazil má s pomocí lidem v krizových situacích dlouhodobé zkušenosti. V Česku pomáhal při povodních, požárech a dalších katastrofách, na Slovensku po vichřici... Pár dní před besedou se vrátil ze školení. Učí, jak raněným po-

sklytnout první pomoc, zachránit život nebo dokonce jak zachránit ruku nebo nohu. Za měsíc ve výcvikovém prostoru se toho neprofesionálové moc naučit nestihnou. Proto se školící medicí snaží, aby si lidé při školení mohli všechno sami vyzkoušet, a to v podmínkách připomínajících opravdový zásah – hluk, záblesky a výpadky světla, zmatek, chaos. Naučí se ošetřit průstřel, otevřené zlomeniny, zastavit masivní krvácení, které může být i žilní. Cvičí se na modelech, např. ze stehna proudí hadicí krev. Všechno náčiní musí mít přivázané, aby se poslepu dalo nahmatat.

Jak to vypadá na Ukrajině

Válka postihuje celou Ukrajinu. Nedostatek jídla, bezpečí, všeho. Jan Zmrazil ukazoval fotky z prvních dnů války. Když v únoru 2022 začala, byli zrovna na Ukrajině, kde vyváželi raněné. Třetí nebo čtvrtý den války v únoru 2022 vyfotil tři děti: příběhly v botaskách, mikinách, teplácích. Maminka s ročním dítětem byla 30 hodin bez teplého oblečení, uvízla v mrazu.

Zranění se dostávají do nemocnice s rozstříhaným oblečením, prakticky nazí. Odtáhnou je z bojové linie na tzv. „točny“, kde se lidem dostane prvotní ošetření nebo se rovnou přeloží do sanitních vozidel a odsunou asi 20 km do zázemí, kde bývají improvizované nemocnice, ale všechny nemocnice přetékají. Situaci na frontě ilustrovaly měsíc staré fotky z polní nemocnice – karimatky, zrelé postele. Odvážejí se mrtví, někdy i 600 za den. Když byla v Izjumu velká protiofenziva, vozilo se údajně až 1 000 mrtvých a zraněných denně. Velkým ohrožením jsou fotky z mobilů, podle nichž je možné určit místo, kam mohou Rusové poslat raketu. Proto je většina fotografií pořizována proti bílé stěně, aby nebyl v pozadí nápis, čísla, a dokonce ani malby od dětí.

Oficiální pomoc se potýká s byrokracií...

Na začátku se snažilo i Zdravotní zajištění využívat oficiální cestu dopravy přes Český červený kříž, aby mohli déle setrvat v Ukrajině. Jenže velké instituce mají hodně byrokracie. Po třech měsících proto začali jezdit s materiálem z ČR sami. Dnes využívají tři sanitky, na další shánějí prostředky a větší část materiálu vozi až skoro do zázemí fronty.

Zajišťují teď hlavně hromady lékárníček, na trhu stojí asi 4 000 Kč, sami si tedy skládají obsah asi za polovic. Je třeba také zajistit a umět připevnit dlahy – kulka ze samopalu přeláme kosti. Aby nedošlo k dalšímu přetrhání šlach a cév, je třeba končetinu fixovat. Menší dlahy se proto snaží dodávat k balíčkům. Pomáhá i jídlo, osvědčilo se mrazem sušené – např. ukrajinskij boršč. Je to lehké a hodně energetické. Konzervy nejsou optimální pro nošení v terénu.

... a naráží i na politickou opatrnost

Obranyschopnost klesá, lidé se snaží vojenské službě vyhnout. Nedá se jim to zazlívat, válka trvá příliš dlouho, vybavení, i to slíbené, Ukrajina stále nedostává. Nedostatečný je i výcvik – z kluka se za měsíc voják nestane. Je tu i obrovský silový nepoměr – Rusko má 150 milionů obyvatel, Ukrajina jen 40 milionů.

Navíc Rusové stavějí fabriky na výrobu techniky podél hranic s Ukrajinou, takže zbraně mají na dosah. Pokud Evropa víc nepomůže, není moc naděje. Evropa sice dodala techniku, ale není jí tolik, a také procesy i převozy jsou zdoluhavé, liší se i ráže střeliva, což způsobuje logistické a taktické problémy. Rusové se sice sami rozbíjejí o vlastní minová pole, ale válka je dlouhá, teď v podstatě zákopová, zima je problém...

Většina Rusů válku podporuje

Samozřejmě ani ruské rodiny nechtějí, aby jejich synové přicházeli o život, tak je přes všechnen chaos podpoří. Spousta Rusů půjde za peníze bojovat nebo pracovat do zbrojního průmyslu, protože je tam bída a potřebují obživu. Zbrojařský byznys je státní, přešlo se na válečné hospodářství.

Jaké vidíte naše perspektivy?

Měli bychom udělat všechno pro to, aby se konflikt nepřelil sem. „Nechci, aby naše děti musely jít za 20 let do války,“ říká pan Zamrazil. Je možný kompromis? „I když se Ukrajina vzdá území, kdo zabrání, že to za 20 let znovu nezačne a nebude se jednat i o nás? Evropu boj nemine. Rusové nemusí hned sem, k nám, ale třeba na sever.“

Jak to zvládá jeho rodina?

„Ta činnost mi dává smysl,“ říká Jan Zamrazil. „Máma je super. Když jednou bylo auto rozstřílené a já se vrátil stopem domů, máma se jen zeptala, kdy pojedu zpátky.“ Nebezpečí si je vědom, takže dodává: „Ze strany rodiny mám naštěstí plnou podporu. Také se snažím chovat bezpečně – nosím rukavice, sluchátka proti výbuchu, helmu, místo potahu mám v autě neprůstřelnou vestu. Budu dělat všechno pro to, abych přežil.“

Jak ještě Zdravotní zajištění pomáhá?

- Osvěta: Rusové rozmisťují miny z plastu a pryskyřice, které se nedají detekovat a na jejichž likvidaci se používají stroje. Rozmísťují je raketami, které jich rozsy-pou třeba tisíc. Problém je naučit děti, jak je poznají. Teď má Zdravotní zajištění připravené omalovánky, ale chystají pexeso, aby děti byly schopné rozpoznat všechny běžné typy min.
- Zákopové svíce: Vyrábějí se dál profesionálně, v Nehemii, kde mají přístroj na výrobu svící. Vosk se sbíral například v Mníšku pod Brdy (farnost.mnisek.cz/2023/01/13/svetlo-pro-ukrajinu). Nadačnímu fondu Nehemia (nehemia.cz) zajiš-tuje rozvoz, aby se dostaly na potřebná místa.

Jak můžeme dál pomáhat

- Finančně: Jedna cesta na Ukrajinu tam a zpět stojí cca 35 000 Kč, také je možné přispět na nákup věcí, některé se ze sbírek získat nedají (zdravotnijazijesteni.cz).

- Zpracování obvazů: Obvazy, které se ve farnostech stáčejí, jsou velmi cenný materiál.
- Stále se sbírají berle, ortézy, invalidní vozíky, volně dostupné léky a další zdravotnický materiál.

Na závěr ještě velké díky farníkům od Nejsvětějšího Srdce Páně: Zpravidla se scházejí pětkrát týdně (uvidíme, jak to bude o prázdninách). Když spočítáme průměrně 10 pracujících lidí po 1,5 hodině 5x týdně, tak je to cca 300 osobohodin měsíčně. Obvykle se do dodávky vejde asi 40 krabic a takových zásilek se podařilo vypravit už několik.

Ochotných rukou na zpracování obvazů se zpravidla najde dostatek. Naléhavě ale prosíme o pomoc s dopravou po Čechách: hledáme řidiče ochotné tu a tam (i pouze jednorázově!) zajet do nedaleké mimopražské továrny či skladu. Pokud byste takto mohli někdy vypomoci, prosíme, ozvěte se nám.

V neposlední řadě doufejme v sílu modlitby – modlitba růžence za spravedlivý mír ve světě a obzvláště pro Ukrajinu se v kostele ozývá každý čtvrtek a sobotu před večerní mší svatou. Každý má šanci se nějak zapojit.

Modlitby za mír

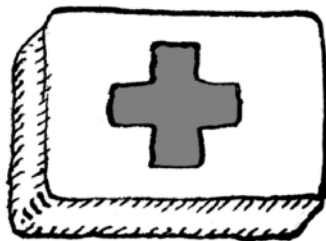
Ukrajina není jediným místem na světě, kde lidé trpí válkou. Těch míst je opravdu mnoho. U nás se modlíme i za Izrael, rukojmí unesená teroristickým hnutím Hamás, za Palestinu a zejména za pomoc v katastrofální situaci obyvatel Pásmu Gazy. V uzavřené oblasti, ze které není možné uprchnout a kde se není kam schovat, docházejí základní potřeby včetně pitné vody, potravin, léků i elektřiny.

Eskalace konfliktu nejvíce dopadá na civilisty. Ti urgentně potřebují okamžitý a bezpečný přístup k základní humanitární pomoci včetně zdravotní péče. Na jejím poskytování se dlouhodobě podílí Charita Jeruzalém. Sbíрку vypsalá Charita ČR a její výnos podpoří Charitu Jeruzalém při poskytování nezbytné zdravotní péče a další humanitární pomoci v Gaze. Odkaz na sbírku najdete na svet.charita.cz/podporte-nas-hprs/charita-pro-gazu.

Humanitární sbírku pro rodiny obětí útoku Hamásu připravuje Židovská obec v Praze, zatím je možné posílat dary přímo do Izraele na různé účely a konta, která najdete na webu kehilaprag.cz/cs/novinky/pomoc-izraeli.

Krátce z Farní charity

- Senioři, kteří by uvítali doprovázení do kostela, k lékaři nebo na úřad, případně donášku nákupů domů nebo návštěvy v nemocnici či jinou pomoc, ať kontaktují Farní charitu, buď na srdcepane.charita.cz/kontakty, nebo se domluví přímo s Helenou Mejvaldovou (e-mail: ak.mejvaldova@volny.cz, 603 444 792). Pomoc se jistě najde.
- V poslední době podporujeme jednu rodinu pravidelným nákupem potravin, jinak přispíváme potravinami a hygienickými prostředky ze sbírkových košů, které jsou stále k dispozici v chodbě v zázemí kostela mezi videosálem a knihovnou. Zařídili jsme platby za družinu pro děti ze sociálně slabých rodin. Přispěli jsme na rovnátka. V jiné rodině jsme pomáhali při řešení problémů dítěte ve škole. Zajišťujeme doučování dětí v „našich“ rodinách a uvítáme případně další dobrovolníky.
- V rodinách, jimž se Farní charita snaží pomáhat, se před prázdninami obvykle řeší, co budou dělat děti o prázdninách, takže hledáme různé aktivity, např. kurzy nebo příměstské tábory. A ke konci prázdnin se budou zase shánět školní pomůcky a budeme poptávat různé kroužky.
- Zpracování vyřazených obinadel dál probíhá u Nejsvětějšího Srdce Páně, ve františkánském klášteře, v komunitním centru v Břevnově, v Úvalech, Tuchoměřicích, na Habrovcce a občas i jinde.
- U nás se u zpracovávání ob vazů setkáváme v pondělí, čtvrtek a pátek po ranní mši svaté, v pondělí a ve čtvrtek ještě po večerních bohoslužbách. Je nás v průměru kolem deseti a stále se našťestí objevují staré i nové, ba dokonce mladé tváře. Díky spolu za pomoc při tahání pytlů s obinadly k roztřídění!
- Ve velkém pracují hlavně ženy z Ukrajiny ve františkánském klášteře u Panny Marie Sněžné. Někdy se sejde až 40 dobrovolníků, a navíc při práci zpívají.
- Po obvazech je na Ukrajině hlad větší, než si umíme představit. Do práce se zapojily Ukrajinky, které kousek od nás obětavě sešívají dlouhé použitelné obvazy z krátkých odstřížků, které u nás schováváme tzv. „pro Oksanu“. Nenašli byste doma k darování nějaký modernější šicí stroj, který umí entlovat, tedy cik-cak steh? Když tak se domluvíme na mailu michaela.valentova@seznam.cz nebo na telefonu 721 303 100.
- Ukrajinky spolupracující s klášteřem Milosrdných sester sv. Kříže v Kroměříži poslaly našim dobrovolníkům jako výraz vděku úžasné ručně dělané polévkové nudle. Díky za díky!

Za Farní charitu Michaela Valentová, fotky a ilustrace Magdalena Martinovská

ČLOVĚK SI MUSÍV DIÁŘI UDĚLAT ČAS NA BOHA I NA PARTNERA, ŘÍKAJÍ MARIE A LUKÁŠ REVENDOVÍ

Vídáme je, jak na mši sedávají v prvních lavicích, mezi nimi tři malé dcerky. Jak ale vypadá obyčejný život jedné takové věřící rodiny? Zeptala jsem se Marušky a Lukáše, našich dlouholetých farníků. Maruška je povoláním učitelka a právě je na rodičovské se třetí dcerou, Lukáš pracuje jako lékař a mimo jiné je členem pastorační rady naší farnosti. Jak se jim daří udržet si duchovní život v této poměrně náročné životní fázi? Mají nějaké tipy, jak pracovat na svém manželství? A jak vedou k víře své děti? Podnětné čtení přeje Bára Sedláčková.

Můžete se se čtenáři podělit o to, jak jste se poznali? Pokud vím, váš příběh je už od začátku spjatý s naší farností...

Lukáš: Já jsem v našem kostele hrával pravidelně na varhany. Když Maruška začala chodit k nám na mše, už z kůru se mi vždycky líbila. Tou dobou pořádal tehdejší pan farář Wasserbauer, dnes už biskup, výlety s farností pro mládež. Jednou u zpovědi na jeden z nich Marušku pozval, a tam jsme se poznali.

Maruška: Lukáši, nezapomeň, že si tenhle rozhovor budou moct přečíst i tví pacienti! (*smích*) Lukáš tu každý rok hrál na varhany na Rybově mši vánoční a pozval mě, jestli si tam nechci taky zahrát na housle. A potom jsme spolu začali chodit, před osmi lety se vzali a máme tři dcery.

Vy se podílíte na mnoha aktivitách naší farnosti, od pastorační rady přes hudební složku až po Mikulášskou besídku. Mohli byste popsat, co tu všechno děláte?

L: Já to tu mám velmi rád, vlastně do farnosti patřím od malička. Teď už jsem kvůli práci a rodině hodně limitovaný časem, ale na chodu se podílím s radostí. Hraju na varhany, když je něco potřeba, tak rád pomůžu a jsem členem pastorační rady.

M: Chodím na setkávání maminek s dětmi, pomáhám s nedělními katechezemi pro děti a občas chodím na motání obvazů pro Ukrajinu.

Je ve farnosti nějaká aktivita nebo společenství, kde se vám osobně líbí a kam byste rádi pozvali i čtenáře?

L: Já bych je určitě pozval na mše v neděli v osm hodin večer. Je ticho, kostel je zšeřelý, nehraje hudba. To mi přijde fantastické, je to úplně jiná mše. Tyto

tiché mše jsem si oblíbil za covidu, kdy se nemohlo hrát a zpívat, a vlastně to tu v neděli večer takto zůstalo. Je to klidný a příjemný zážitek.

Kromě toho se mi hodně líbí motání ob vazů pro Ukrajinu, i když na něj nechodím. Hlavně se mi ale líbí, že tady naše farnost je. Je obrovský luxus, že tady máme čtyři mše za neděli, adorace, zpovědi – jinde, například u nás na chalupě mají jen jednu mši za čtrnáct dní.

M: Mě baví setkávání maminek, tam je to pěkné společenství, do kterého se může kdokoli přidat. Probíráme společně témata jak duchovní, tak i mateřská, osobní. Na vázání ob vazů se mi líbí, že můžu udělat něco dobrého, ale vlastně i společenství je zajímavé. Člověk se seznámí s lidmi z kostela, které znal předtím jen od vidění, má možnost si s nimi popovídat, ale když nechce, s nikým se bavit nemusí.

Co dobrého podle vás nabízí naše farnost pro rodiny a děti?

M: Je tu výuka náboženství pro děti od těch úplně malých až po náctileté. Při nedělních mších v jedenáct dopoledne jsou od loňského roku v době kázání dětské katecheze. A potom farní tábor nebo jarní prázdniny na běžkách, ty byly moc pěkné, mohu doporučit.

Máte tři malé děti. To je určitě krásná životní fáze, ale taky hodně těžká a časově náročná. Jak vypadá v téhle situaci váš duchovní život?

M: Ráno se snažím začít tím, že se pomodlím třeba otčenáš nebo nějakým způsobem svěčím den Pánu Bohu, a potom teprve vstanu. Modlíme se i večer. Jinak se snažím o nějakou pravidelnost, třeba abych chodila ke svátosti smíření minimálně jednou za měsíc. Je mi blízka i zbožnost prvních pátků a sobot, která mě „donutí“ jít ke zpovědi nebo na mši. Kromě toho, že chodíme s dětmi v neděli, se většinou snažím jít na mši ještě jednou týdně i sama.

L: Myslím si, že alfa a omega je si najít chvíli čas. A myslím si, že to jde. Já se snažím chodit po cestě z práce na mši, třeba ke svaté Ludmile tak, aby to co nejméně zasahovalo do chodu rodiny. Víím, že nejsem řeholník, takže moje povinnost není být každý den na mši, ale často je důležitější přijít domů dřív. Naopak jsem omezil hraní na varhany, dřív jsem hrával skoro každý den, teď jednou týdně. Snažím se večer modlit růženec. Abych u toho neusínal, rád se modlím s Youtube, kde je tato modlitba nahraná, což mě vede.

Mám taky rád, když si společně uděláme výlet na nějaké poutní místo, třeba do Hájků za Prahou nebo na Svatou Horu, a jdeme tam na mši. Nebo když je pouť v nějakém kostele, zajdu si tam a je to pro mě příjemné zpestření. Ale to opravdu jen výjimečně, aby čtenáři nenabyli dojmu, že pořád obíhám nějaké kostely. (*smích*)

M: Každý večer se taky modlíme spolu s Lukášem. Sedneme si na gauč, když už děti spí, ale ne těsně před spaním, abychom u toho neusínali. Pomodlíme se desátek, potom vlastními slovy a někdy si ještě přečteme zamyšlení z knížky Evangelium na každý den.

Nestává se vám, že jste zrovna v tu chvíli pohádaní?

M: Ano, to se nám samozřejmě stává! (*smích*) Ale desátek se i přesto pomodlíme vždycky. Snažíme se, abychom nešli spát s tím, že jsme rozhádaní. Tady vidíš, že nám visí obrázek s nápisem: „Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem.“ I když jsme naštvaní, nechceme přenášet hádku do druhého dne. Jeden z nás řekne, „Tak já se omlouvám. I když si myslím, že jsem měla pravdu, promiň, jestli se tě to dotklo.“

Lukášova babička říkala, že když měli s dědečkem svatbu, někdo jim tuto radu dal. Přemýšlela, jak to zařídit, když jsou o své pravdě přesvědčení oba. Tak se v manželství dohodli, že v sudé dny má pravdu jeden, a v liché dny ten druhý. (*smích*) My to takhle neděláme, ale když jsme pohádaní, občas si z toho pak uděláme legraci a řekneme: „Tak já se ti tedy omlouvám – ale jen proto, že je sudý den, jinak si myslím, že jsem v právu!“

L: Já to ale vnímám jako opravdu hezké – nevzpomínám si, že bychom přenášeli spory do druhého dne. Babička sama říkala, že jí to ušetřilo spoustu dní, kdy by kvůli tomu spolu nemluvili.

Všímáte si nějakého vlivu, který vaše modlitby mohou mít na všední život?

L: Já to vnímám hodně. Pro mě mají vliv obrovský. Ranní modlitba člověka nasměruje myšlenkami na Pána Boha – že chce v tom dni žít pro něj. Když jde pak člověk na mši svatou, má to dva aspekty. Zaprvé, že člověk po cestě z práce „vypne“. Je tu předěl mezi pracovní a osobní částí dne. A zadruhé vnímám, že stejně jako se člověk občerství jídlem nebo pitím, je potřeba i duchovní zdroj. Nějaká posila do těžkostí života. S dětmi je hezké modlit se společně, a vnímám to i

jako vedení k náboženskému životu. Večer, když se modlíme s Maruškou, je to vlastně forma společně stráveného času. Člověk neřeší povinnosti nebo běžné provozní věci, ale při modlitbě se společně zastavíme. Je to čas jen pro nás dva.

A večer, do té samostatné modlitby už se mi kolikrát nechce. Ale přistupuji k tomu tak, že stejně jako když chce člověk hrát na klavír, musí tomu věnovat čas – stejně tak musí věnovat čas i duchovnímu životu. Ta motivace je pro mě stejná.

Proč považuješ za tak důležité věnovat čas duchovnímu životu?

L: Především myslím, že ho člověk strašně potřebuje, i když se mu do něj vůbec nechce. Stejně jako si udržuje vztah s partnerem tím, že si na něj musí udělat čas, tak si musí udržovat čas pro Pána Boha. A když se člověk překoná, otevře si třeba Bibli, pak je to někdy najednou tak občerstvující, tak krásné.

Mně se líbilo, když jsem byl ještě svobodný a chodil jsem na kdekjaké přednášky, jeden páter říkal, že stejně jako si člověk v diáři udělá čas třeba na šéfa nebo na kamarády, tak si musí vědomě blokovat čas pro partnera, protože když je to jen když nějaký čas zbude, tak zpravidla žádný nezbude. Ta myšlenka mě oslovila – a úplně stejně to platí i s Bohem. Ale samozřejmě mám někdy taky problém, že pařím moc dlouho na mobilu. (*smích*)

Takže se ti daří ten vztah s Bohem mít?

L: To se nedá takto posoudit, ale aspoň se o to snažím. To musí posoudit Pán Bůh. Já bych to řekl asi tak, jak se ptal Ježíš svatého Petra, jestli ho má rád – nakonec si Petr uvědomil, že se svojí láskou není rozhodně dokonalý, ale věděl, že se aspoň snaží. Nejsmou určitě žádný vzor dokonalosti, ale aspoň se o ten vztah ve své slabosti chci pokoušet.

Maruško, a ty pozoruješ nějaký vliv své víry, třeba když se ráno pomodlíš nebo když jdeš do kostela?

M: No, ten vliv vidím, když se naopak nemodlím. Selhávám víc, třeba ve vztahu k Lukášovi nebo k dětem. Nevím, jestli i ty máš takovou zkušenost – že když jdeš po nějaké době ke zpovědi, ten poslední týden před ní už pak často nestojíš za nic. A pak aspoň týden nebo dva po zpovědi jsi možná, nechci říct lepší, ale třeba se víc snažíš.

Často nad tím ale ani nepřemýšlím – stejně jako si automaticky čistím zuby a nepřemýšlím nad tím, jestli je mám bělejší, tak často i automaticky chodím do kostela.

Motivaci mám někdy menší, někdy větší. Neříkám, že se vždycky do kostela těším. Třeba když se snažíme dodržovat první soboty, je to občas komplikované nebo se mi nechce. Ale jsou tam nějaká příslibení, a když věřím, že to někomu pomůže, jako motivace mi to stačí.

Zvažovali jste i duchovní dráhu? Pokud vím, oba máte mezi sourozenci kněže...

L: Já ano. Docela dlouho, ještě předtím, než jsme s Maruškou začali chodit. Ale jsem opravdu spokojený, že jsem se rozhodl takto a že jsme se rozhodli se vzít. Myslím, že pokud má člověk rád Pána Boha, musí minimálně tu variantu dřív nebo později zvažovat. Někteří lidé mají už od začátku jasno, že se chtějí vydat na duchovní dráhu nebo že třeba chtějí být sami. Takhle jsem to ale nikdy neměl.

M: Já jsem měla jasno od začátku, že to není moje cesta.

Nestalo se vám, že by během vaší docela náročné životní fáze, kdy jsou děti malé, přišla nějaká skutečná duchovní krize?

M: Mám někdy pochybnosti ve víře, ale to má asi každý.

L: Mně se v pubertě stalo, že mi to přestalo dávat všechno smysl. Jsem z věřící rodiny, ale když člověk přijde do puberty, začne řešit, jestli to, co se učí od malička, je pravdivé – protože kdybych se narodil v muslimské rodině, tak pravděpodobně vyrůstám jako muslim, kdybych se narodil Židům, je ze mě Žid. Řešil jsem tedy, co s tím, protože přece pravdivá určitě nejsou všechna tři náboženství.

Člověk se tedy začne ptát, jestli právě křesťanství je to pravé. Do kostela jsem tehdy chodit nepřestal, vlastně by to na mně asi nikdo nepoznal. Někdy právě paradoxně ta tradičnost pomůže krize překonat. Popravdě mi ale pomohlo nejvíc, že jsem se začal ptát. Ptal jsem se na kde co – maminky, různých kněží, a potom jsem o tom hodně přemýšlel. Pak je to samozřejmě samotný princip víry – že člověk nemá stoprocentní jistotu, k víře to prostě patří.

A potom si pamatuji jeden pro mě významný moment, když jsem se setkal s jednou posedlou osobou a najednou jsem viděl, jak silná Boží moc může být. Člověk si říká, co to je Nejsvětější svátost, co to je modlitba? A pak najednou vidí, že to není jen nějaké odříkávání, nějaký zvyk. Viděl jsem, jak ten člověk reagoval na modlitbu, a najednou jsem viděl, jak je to všechno pravdivé a jakou má Bůh moc. Jak se říká „bojí se toho jako čert kříže,“ tak to není jen nějaké lidové rčení.

Když mají manželé malé děti, není to těžké jen v duchovní oblasti, ale někdy i v té partnerské. Máte nějaké tipy, jak udržovat vztah?

L: Je to to samé jako s modlitbou – pokud chce někdo rozvíjet vztah, chtě nechtě si na toho druhého musí najít čas.

M: Třeba každý večer, když uložíme děti, si spolu povídáme. Já na Lukáše vypustím několik tisíc slov, Lukáš si je trpělivě vyslechne, i když ho to nebaví. Občas položím doplňující otázku: „Tebe to nezajímá?“ A Lukáš odpoví: „Samozřejmě zajímá!“ (smích) Když si povídáme, nemáme u sebe mobily. Snažíme se taky, aby měl každý z nás prostor jen sám pro sebe. Abych si někdy mohla dělat, co chci.

L: Myslím, že opravdu důležitý je čas jeden na druhého. Vnímám taky, že jsem možná měl dávat Marušce víc času na to, aby si mohla dělat svoje vlastní věci. Myslím ale, že je hlavně nutné hledat to, co je důležité pro druhého, co mu dělá radost. Pravá láska se projevuje, když člověk umenšuje sám sebe. Ne, že bychom sebebrsky schválně dělali oběti, ale pokud chci udělat tomu druhému radost, zadarmo to není.

M: Veškerá dobra, co vykonáme pro druhé, stojí nějakou námahu.

Jak se tedy díváte na sebeobětování, které je v katolické víře častým tématem?

M: Miluj bližního jako sám sebe! Takže nemůžeš mít rád ostatní, když nezačneš u sebe. Samozřejmě se často obětují třeba pro děti – učím se ale občas říkat ne. Někdy je důležité mít čas jen pro sebe, protože jinak člověk vyhoří.

L: Láska je oběť. Když se člověk podívá na většinu dobrých věcí ve svém životě, většina z nich byla z utrpení nebo z odříkání ostatních. Ať už to byli učitelé, rodiče, nebo třeba faráři, kteří se nám věnovali. Je spousta věcí, které člověk v životě přijímá, namísto nichž mohli ti ostatní dělat cokoli lepšího než se věnovat nějakému Revendovi.

M: Moji rodiče by mohli klidně popíjet kafičko, ale místo toho nám pohlídnou na děti.

L: A stejně oběť funguje i v partnerském vztahu. Při svatebním slibu jsem řekl „odevzdávám a přijímám“, to znamená se v první řadě Marušce odevzdat, a pak teprve přijímat. Maruška naštěstí není žádný blázen, který by mi nedával svobodu, takže to funguje. (*smích*)

Jak se snažíte vést k duchovnímu životu vaše děti?

M: Modlíme se před jídlem, chodíme s nimi do kostela v neděli a někdy i v týdně. Nejstarší dcera chodí na náboženství. Večer se s dětmi modlíme společně, každý z nás něco dodá, i ta nejmladší řekne třeba „máma“. (*smích*) Před spaním si čteme duchovní knížky, často z farní knihovny. Příběhy o dětech, které řeší běžné každodenní situace, teď jsou to třeba knížky od Josefa Janšty Tomášek nebo Dvojčata.

L: Snažíme se využít situací, na které narazíme, a nějak je rozvinout. Když je nějaký církevní svátek, řekneme si u oběda, o co se jedná, předem si říkáme, co to je půst a jak to bude vypadat, co se bude dít v kostele...

M: Snažíme se vysvětlit, že se něčeho vzdáme pro Pána Ježíše. Když jdeme kolem kostela, zastavíme se v předsíni u mříže se na chvilku pomodlit, stejně tak i když vidíme nějaký kříž v přírodě.

L: Já myslím, že je podstatné, aby dítě cítilo, že je víra v rodině důležitá. Že to není jen okrajová záležitost, ale priorita.

Někdy ale může být dost těžké vést děti k víře. Narážíte na něco i vy?

L: No jéje! (*smích*)

M: Dětem se třeba nechce do kostela.. Snažíme se jim ale vysvětlit, že jdeme navštívit babičku, i když se nám nechce, protože ji máme rádi – a stejně tak je to i s Pánem Ježíšem. Protože neděláme jen věci, které se nám chtějí. Někdy to funguje, někdy méně. Bojujeme i s tím, že během týdne nemáme vždycky tolik času, kolik bychom chtěli.

Myslíte si, že je lepší dětem nechávat ohledně duchovního života volnost, nebo ne? Jak je neodradit, ale zároveň udržet?

M: Teď chodíme do kostela většinou všichni. Ale až budou starší, tak samozřejmě nebudu říkat, že do kostela musí. Taky by záleželo na tom, proč tam vlastně nechtějí. Děti ale zatím nijak zvlášť proti duchovním aktivitám nejsou.

L: Víru nedáváme my, tu dává Pán Bůh, a jde jen o to, abychom mu to nekomplikovali. Určitě nechceme děti nutit za každou cenu, ale určitý tlak teď být musí, stejně jako třeba u kroužků, školy či cvičení na hudební nástroje. Stejně jako tlačíme naše světské věci, tak musíme trochu tlačit i náboženství, to jinak nejde.

Líbilo se mi, co říkal jeden misionář – že pokud budeme lidem říkat, že nejlepší je cola, a budeme pít mirindu, naše svědectví nevypadá moc autenticky. Aby dítě cítilo, že víra je pro nás důležitá, že je to v rodině prioritou. Víra se ale násilím nebuduje.

Máte pro svůj duchovní život nějakou inspiraci?

L: Když už si někdy otevřu Bibli, byť jen občas a třeba je to kapitola, kterou člověk velmi dobře zná, stejně tam objevuji nové a nové krásné věci. To je pro mě vždycky inspirace. Rád čtu taky životopisy svatých. Co svatý, to úplně jiný život, úplně jiná povaha, jiné problémy – to dává člověku naději. Stejně tak je pro mě povzbuzující sledovat, co se děje v jiných farnostech, jak to může někde dobře fungovat. Vidět, že když se někdo o něco snaží, přináší to hezké plody, je nabíjející.

M: Pro mě jsou inspirativní spíš lidé. Ti, kteří dělají skutky lásky, co třeba ani nejsou na první pohled vidět. Když vidím, že někdo často navštěvuje nemocné nebo je velmi štedrý, přestože na první pohled vypadá úplně nenápadně. Spíš než duchovní celebrity nebo oblíbení faráři mě inspirují tihle obyčejní lidé.

Děkuji za rozhovor!

MÁME NOVOU PASTORAČNÍ RADU

Na začátku letošního roku proběhly volby do pastorační rady naší farnosti. Při této příležitosti bychom moc rádi představili, co vlastně pastorační rada je, jakými činnostmi se zabývá a také kdo jsou její noví členové, kteří budou naší farnosti sloužit dalších pět let.

Pastorační rada je zejména poradní orgán duchovních představených farnosti. Jejím úkolem je spolu s nimi posuzovat otázky týkající se farnosti, radit se o nich, nalézat možná řešení, usnášet se na opatřeních, poskytovat součinnost při jejich realizaci nebo je přímo realizovat. Úkoly pastorační rady jsou dány stanovami Arcibiskupství. Jedná se zejména o snahu prohlubovat spoluzodpovědnost za farnost, přinášet podněty, komunikovat s farností, podporovat službu a spolupráci v pastorační, charitativní a sociální oblasti, podporovat vzdělávání a aktivity ve farnosti, kněze a kněžský a řeholní dorost farnosti, komunikovat s farností.

Co to znamená konkrétně? Na posledních setkáních jsme například domlouvali chystané farní akce, konzultovali plánovanou rekonstrukci zahrady za kostelem, schvalovali personální změny v naší Farní charitě nebo si poslechli informace o nedělních dětských katechezích, které nám přišly představit jejich organizátorky.

Kdo je v naší pastorační radě? Tvoří ji farář a ostatní duchovní trvale činní ve farnosti, zástupci katolických církevních sdružení (například Farní charity) a zařízení (například škol). Dále je to 2–6 členů zvolených farním společenstvím a 2–6 členů jmenovaných farářem dle jeho uvážení. Všechny naše členy najdete níže, abyste je mohli lépe poznat.

Pastorační rada není nějaký parlament, jehož cílem je sehnat nadpoloviční většinu hlasů, ale svobodný prostor, kde jsou zastoupeny různé, často i oponentní názory, které jsou mnohdy velmi podnětné. Osobně vidím radu jako velmi přínosný institut farnosti, kde se promíchávají různé názory, nápady, řeší se mnohé organizační aspekty. Za neméně důležitý považuji prostor, kde se zástupci různých názorových proudů mohou s láskou zdravě pohádat, aby představení farnosti měli komplexnější pohled na řešený problém, zpětnou vazbu ke svým úvahám, viděli i jiná řešení, než se kterými sami přišli.

A na závěr to nejdůležitější – všechna naše setkání jsou veřejná a může se jich zúčastnit úplně každý. Scházíme se asi jednou měsíčně a termíny, stejně jako zápisy z našich setkání najdete na stránkách farnosti pod záložkou Farnost – Pastorační rada farnosti. Přijďte se podívat, budeme se na vás těšit!

Lukáš Revenda

Členové naší pastorační rady

Pastorační rada má pět členů, kteří jsou v ní takzvaně ex offio, tedy z důvodu své funkce. Najdete je na fotce v první řadě zleva: pastorační asistentka Michaela Skalická, ředitelka Farní charity Jindřiška Vernerová, farář Jan Houkal (chybí farní vikář Petr Beneš a jáhen Miloš Hrdý). Kromě nich jsou v řadě volení a jmenovaní členové. Uvádíme jejich medailonky, podle fotografie zleva v horní řadě:

Milada Provinská (učitelka, katechetka, matka čtyř dětí)

Ráda přispějí k tomu, aby se v naší farnosti cítili dobře nejen naši farníci, ale i ti, kteří obvykle do kostela nechodí. Chci tedy pomáhat s těmi aktivitami, které toto nějak propojují, jako např. Noc kostelů, Mikulášská apod.

Bořivoj Tydlitát (softwarový inženýr v AI firmě. 60 let, ženatý, čtyři děti)

Podílím se na činnosti Farní charity, především na práci s rodinami uprchlíků. Rád bych přispěl k tomu, aby se naše farnost stále více stávala přátelským společenstvím. Za důležitou také považuji praktickou ekumenickou spolupráci s křesťanskými farnostmi a sbory v okolí.

Maria Mlada Ondrášová (OSVČ, 61 let)

V naší farnosti jsem vyrostla, nikdy jsem ji nezměnila. Oba moji rodiče i kmoťička zde byli aktivní, tak to nějak „automaticky“ přešlo i na mě. V letech 1990–2013 jsem tu pracovala jako pastorační asistentka, nyní se starám o chrámový sbor Cantores Cordis (cantorescordis.cz) a dva večery v týdnu mám kostelnickou službu.

Tomáš Fischer (vysokoškolský pedagog na PřF UK, obor geofyzika)

Mou prioritou je podporovat probíhající otevírání farnosti mladší generaci tak, aby byla přátelským místem s otevřenou náručí pro hledající a ostrovem vřelosti v ano-

nymním velkoměstě. Rád pomohu s technickými otázkami nebo se zapojením nových tváří do lektorské služby.

Michaela Valentová (dříve manažerka v sociální sféře, nyní Farní charita)

Jako prioritou vnímám oblast působení Farní charity, snahy o větší propojování jednotlivých skupin farníků i veřejnosti. Budu se i nadále snažit pomáhat s úklidem kostela. Ráda se zapojím do organizace farních výletů nebo jiných podobných akcí.

Jan Trlifaj (profesor na MFF UK, obor matematika)

Rád bych přispěl k úspěšnému pokračování synodálního procesu a realizaci jeho závěrů, zejména ve věci vyjasňování stanovisek a rozporů mezi progresivním a konzervativním křídlem v naší církvi, v duchu aggiornamenta papeže Františka.

Pavel Samec (technický ředitel a prokurista společnosti SPIE Stangl Technik)

Mohu nabídnout své zkušenosti v oblasti řízení projektů ve stavebnictví. Jako salesián spolupracovník a absolvent katolické teologické fakulty mám zkušenosti s prací s mládeží nebo s „lidmi z ulice“.

Lukáš Revenda (praktický lékař, 40 let)

Z farnosti mě možná znáte jako varhaníka. Rád pomáhám, lidově řečeno, kde je právě potřeba, od farních aktivit, pomoci v sakristii až po stěhování a drobné opravy. V pastorační radě rád podporuji duchovní, pastorační a charitativní aktivity. Mým přáním je větší zapojení rodin do života farnosti, lepší bezbariérové zpřístupnění kostela, větší otevření farnosti hledajícím.

Jan Vlnas (koordinátor aplikačních oblastí na Generálním finančním ředitelství)

Mou prioritou ve farnosti je nadále pomáhat s hladkým průběhem liturgie, ať již jako ministrant, lektor, či služebník eucharistie. Stejně tak se snažím jako nadšený fotograf uchovat v živé paměti vzpomínky farnosti. Snažím se, aby IT technika farnosti pracovala tak, jak má. Podílím se na přípravě Noci kostelů.

Ekonomická rada

Samostatnou součástí je ekonomická rada, která má na starosti výdaje a náklady. Aktuálně jsou největším tématem stavební úpravy a investice – finanční stránka nové zahrádky či rekonstrukce kostela. Členové díky své kvalifikaci ve finančních a stavebních oborech pomáhají knězi s granty, výběrovými řízeními i rozpočty. Ekonomická rada funguje také jako kontrolní orgán roční uzávěrky farnosti. Tu, stejně jako přehled investic z nedělních sbírek můžete pro co největší transparentnost najít na webu farnosti. Kromě Jana Houkala a Miloše Hrdého jsou členy Antonie Doležalová, Jan Kružík, Bořivoj Tydlitát, Dana Mušková a Kristýna Dolejšová (poslední dvě dámy najdete i na fotce, a to v první řadě vpravo).

Zprávy od Srdce. Občasník farnosti Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze. Pro vnitřní potřebu farnosti. Neprodejné. Vydáno 2. června 2024. Redakce: Jan Houkal, Maria Mlada Ondrášová, Michaela Valentová, Jana Homolka Zelinová a Barbora Sedláčková. Časopis lze najít na farním webu pod záložkou Farní oznámení. Foto na titulní straně: Petr Neubert. Rádi byste přispěli ke tvorbě časopisu? Ozvěte se nám. Kontakt: casopis@srdcepane.cz. www.srdcepane.cz